

SCHRIFTMEDITATIE

"En ziet, een melaatse kwam en aanbad Hem..."

Mattheüs 8:2

De Heere Jezus, onze grote Profeet, is van de berg der zaligsprekingen afgeklommen. Hoe wonderbaarlijk hadden Zijn woorden de hoorders in de oren geklonken.

Deze Rabbi van Nazareth sprak zalig de in aller oog "te ligt bevondenen". Hij sprak ook: "Geefst degene die iets van u bidt en keert u niet af van degene die iets van u lenen wil". De grote Profeet leerde als Machthebbende en niet als de Schriftgeleerden.

Nu gaat de Heere Jezus Zijn weg weer vervolgen door het land en de steden van Galilea. Het is het land van de donkerheid en de schaduw des doods.

De Naam van de Profeet echter luidt: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.

Omringd door een grote schare mensen vervolgt de Profeet, Priester en Koning Zijn weg.

"En ziet, een melaatse kwam". Wat een beklemmende situatie. Alle ogen zijn gericht op een monsterlijke verschijning. Er wordt gemompeld en gegromd. Tussen de tanden sissen verwensingen. Handen zouden graag stenen hebben geraapt om dit monster te begraven onder het puin. De zalige woorden van de grote Profeet schijnen te worden overstemd door de schorre schreeuw: onrein...onrein...onrein...

Zie, van deze mens heeft het Woord getuigd: "Die man is melaats, hij is onrein; de priester zal hem geheel onrein verklaren, zijn plaag is op zijn hoofd.

Voorts zullen de klederen van de melaatse, in wie die plaag is, gescheurd zijn en hij zal de bovenste lip bewimpelen; daarbij zal hij roepen: onrein, onrein.

Al de dagen, in welke deze plaag aan hem zal zijn, zal hij onrein zijn; onrein is hij, hij zal alleen wonen; buiten het leger zal zijn woning zijn. (Leviticus 13)

Een melaatse te zijn betekende voor Israël: een door God geslagene. God had de oorlog verklaard aan zo'n mens. Het lichaam en het leven werden de ellendige langzaam ontnomen. Etterbuilen die vervuilden bedekten het lichaam. Lichaamsdelen vielen als vormeloze stukken ter aarde. Soms zag men op de plaats waar zich eertijds de ogen bevonden donkere gaten.

Luister naar de melaatse en lees het schrift dat hem ingekrast is: "Ik ben gerekend met degene die in de kuil neerdalen, afgezonderd onder de doden, gelijk de verslagenen die in het graf liggen, die Gij niet meer gedenkt en zij zijn afgesneden van Uw hand. Uw grimmigheid ligt op mij. Mijn bekenden hebt Gij ver van Mij gedaan. Gij hebt mij hen tot een grote gruwel gesteld. Ik ben besloten en kan niet uitkomen. Zult Gij wonder doen aan de doden, of zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven? Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis en Uw gerechtigheid in het land der vergetelheid? Van der jeugd aan ben ik bedrukt en doodbrakende. Ik draag Uw vervaarnissen, ik ben twijfelmoedig. Gij hebt vriend en metgezel verre van mij gedaan, mijn bekenden zijn in duisternis". (Psalm 88)

"Ziet" zegt de Heilige Geest. Zie hem gaan, de doodbrakende. Als een afschuwelijk schilderij wordt hij ons voorgehouden. (De hand op de mond... laat de stenen maar liggen...wie zijt gij die

anderen oordeelt?)

God heeft ons geportretteerd. Door de Wet worden we aangewezen en uitgewezen als door de zonden verteerd. Dood in de misdaden en zonden. Voortdurend in staat van ontbinding.

"Ziet", zegt de Heilig Geest, "die man bent u". Zó ontzettend is mijn doodstaat. Zó staat het er met ons bij God voor. "Al wat de Vader Mij gegeven heeft zal tot Mij komen". Hoe komt zo'n dode bij de ene Levende? Het staat ons niet beschreven. De naamloze melaatse heeft misschien gehoord van de enige Naam. Het kan ook zijn dat hij verborgen is geweest achter een van de rotsen op de berg der zaligsprekingen. Dan heeft hij het woord gehoord: "Indien dan gij die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader Die in de hemelen is, goede gaven geven degenen die ze van Hem bidden".

"En ziet" zegt de Heilige Geest. De weg was wel versperd. De legerplaats van de levenden is verboden terrein voor de gestorvene. Zo luidt de Wet. Ook de mensen versperren de weg. Toch, het woord van de Profeet trekt. De liefde van de Priester wekt. Hij moet bij de Koning zijn. Onder het vijandig gemurmel van de schare en de naargeestige roep van het "onrein", "onrein" nadert Hij de Reine. Aanbiddend valt hij voor Hem neer. De bede weerklinkt: "Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen". Deze melaatse aanbidt Jezus als de van de Vader beloofde, de Messias, de Heere Die alle macht heeft.

"Indien Gij wilt", zegt hij. Rechten zijn er niet. Zou de melaatse op grond van iets van zichzelf aanspraak kunnen maken op ontferming? Nee, nee. Hij spreekt Jezus aan, de aanspraakplaats voor ellendige. Hij geeft zich over aan Hem. Daar ligt Hij nu aan de voeten van Koning Jezus. Aanraken mag hij de Koning Israëls niet.

O Sions Koning, zult Gij wonder doen aan de doden? Zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven? Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis en Uw gerechtigheid in het land der vergetelheid?

"Ziet", zegt de Heilige Geest... Komt, verwondert u hier mensen. Men noemt Zijn Naam Wonderlijk.

Jezus, strekt Zijn hand uit naar de onreine en raakt Hem aan (al mijn bekende zijn in duisternis...).

Hier man, hier is Mijn hand. Ik ken je, zegt de Priester. Ik kende je voor de grondlegging der wereld. Ik heb je gekregen van Mijn Vader, zo dood en melaats als je bent. Je bent voor Mij geen onbekende. Laat je stem maar horen.

O, maar Jezus mocht deze onreine toch niet aanraken? Dat wil de Wet toch niet? Stil toch. Zijn Naam is Raad, Sterke God. Zwijg voor Hem, alle vlees. Wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.

De Heere raakt deze man niet alleen aan. Hij zendt ook Zijn Woord uit om te helen: "Ik wil, wordt gereinigd".

Wat een hemelse muziek is dit in de oren van de melaatse. Hij kan, en wil en zal in nood...

Hier is ontferming voor niet ontfermden. Hier is troost voor troosteloze. De dood moet wijken voor de Levende.

Het Licht gaat in de duisternis op.

De Profeet opende Zijn mond en verkondigde. De Priester strekt Zijn hand uit en schept gemeenschap. De Priester laat alle schuld en ongerechtigheid op Zichzelf aanlopen. De schuld en straf van onze dodelijke kwaal draagt Hij in Zijn lichaam op het hout. Hij is de

"schuldovernemende Borg". Daarom raakt Hij de melaatse aan. Hij komt onder de Wet. Hij wordt vloek zonder in een vloek te veranderen. Hij is Wonderlijk van Raad en groot van Daad. De onderwijzing van Heman wordt de Zijne. Hij doorleeft de dood van afscheiding en verlaten. Uit Zijn geprangde ziel worden de woorden geperst: "Uw hittige toornigheden gaan over Mij, Uw verschrikkingen doen Mij vergaan. Gij hebt vriend en metgezel verre van Mij gedaan. Mijn bekenden zijn in duisternis".

Wanhoop nu maar aan uzelf.

Wanhoop aan alle medicijnmeesters.

Wanhoop aan al uw pogingen.

Wanhoop aan uw liefde.

Wanhoop aan uw geloof.

Wanhoop aan uw hoop.

Gij hebt echter geen reden om te wanhopen aan Sions grote Koning. Hij spreekt en het is er. Hij gebiedt en het staat er. Hij zegt: "Ik wil, wordt gereinigd".

Daarom ook, al is het, dat wij nog veel ellendigheid in ons bevinden, in Hem is een eeuwige verlossing. O, zalige Waarheid van de berg der zaligsprekingen.

In Hem is alles waar. Hij maakt alles waar.

Hij wil en zij zullen.

"En gij zult Zijn Naam heten Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden".

"En ziet. een melaatse kwam..."

Zo doe Hij ook aan ons.

Ontzondig mij met hysop, en mijn ziel,
Nu gans melaats, zal rein zijn en genezen.
Was mij geheel, zo zal ik witter wezen,
Dan sneeuw, die vers op 't aardrijk nederviel.
Ai, geef mij weer gewenste zielevreugd;
Laat uit Uw mond mij stof tot blijdschap horen;
Zo wordt opnieuw 't verbrijzeld hart verheugd,
En in mijn geest de ware rust herboren. Psalm 51:4

D.C.O.